

søge for en Del at erstatte de nu gjældende Aldersgrændser med en anden efter bestemte Regler fastsat Afgang; der findes nemlig i Hæren en Række af over 100 Officerer af Kapitainklassen, som bleve Officerer omtrent samtidig, og da de alle ere af omtrent samme Alder, vil Aldersgrændsen træffe dem næsten samtidig og Hæren saaledes svækkes ved i saa Nar at blive berøvet et stort Antal af sine ældre og erfarne Kapitainer." Det sagde man i 1872, og at man havde Ret til at sige det den Gang, viser Figura nu. Jeg kan fuldstændig slutte mig til, hvad der der er udtalt, og den Gang vi senest befattede os med at behandle Hærløven, nemlig i Sessjonen 1875—76, tillod jeg mig at støtte et Endringsforslag, der gik i selvsamme Retning. Stode vi nu overfor en fuldstændig Revision af Hærløven, vilde jeg stille mig paa selvsamme Maade, men det gjøre vi jo ikke. Vi staa overfor Ulemper, som der efter min Mening paa en eller anden Maade skal og maa raades Bod paa, og i alt Fald er det min Overbevisning, at man maa vide den høitærede Krigsminister Tak for, at han vil søge at raade Bod paa dem, saa meget mere, som den høitærede Minister jo har modtaget, hvad der foreligger, som en Arv fra sine Forgængere. Men idet man altsaa skal spørge sig selv, hvad der kan gjøres for at afhjælpe disse Mængder, er der jo en Mulighed for, at der kan være forskjellige Anskuelse om, hvorvidt netop den helbigste Maade skulde være, hvad der er fremkommet i det forelagte Lovforslag, eller der mulig skulde være andre Veie at gaa, og derpaa skal jeg nærmere komme ind; men forinden maa det maasse være mig tilladt at henvende nogle Ord til de ærede Medlemmer for Aalborg Amts 5te Valgkreds (W. Holm) og Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds har bestandig været imod Hærløven; derfor har han ogsaa været mod Aldersgrændser, men nu er han for Aldersgrændsen og kan slet ikke se, at det i og for sig er en Ulykke at afstedige krigserfarne Officerer. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) opstillede i Gaar en Betragtning, i Kraft af hvilken dog kun en ringe Del af de paagjældende Officerer kan siges at være krigserfarne, men det er en stor Misforstaaelse af det ærede Medlem. I Motiverne er den ærede Minister ganske vist gaaet til 1883 — det Nar skal jeg lade ligge, fordi jeg ikke har undersøgt Forholdet med Hensyn til det; men gaar man til 1882, er der altsaa Tale om Afstedigelse af Kapitainer, der ere fødte 1830, og der er, saavidt jeg erindrer af dem kun 1 eller 2, der kun have deltaget i Felttoget i 1864, men alle de andre have deltaget i Felttogene 1850 og 1864 og den allerførste Del, hvortil jeg har den Ære at høre, tillige i alle 4 flersvigtige Krige. Men jeg skal erkende, at en Undersøgelse af saadanne Forhold kræver, at man kommer ind paa saadanne personlige Forhold, som

man ikke kan forhandle om her. Jeg har imidlertid blot villet gjøre det ærede Medlem opmærksom paa denne Misforstaaelse fra hans Side; det er den langt overveiende Del af de Kapitainer, der er Tale om, som have deltaget ikke blot i Krigen i 1864, men tillige i 1850 og den største Del i Krigen i 1848—50 (Berg. Som 16aarige?). Nei, det ærede Medlem regner ikke godt; de der fødte i 1882 for Aldersgrændsen, ere jo fødte i 1830, altsaa vare de i 1848 i en Alder af 17—18 Nar (Berg. Ja! Ja!) Jeg veed ikke, om det ærede Medlem vil regne dem det til Last, at de gif med i en saa tidlig Alder. Lovforslaget hæver Fjorremmelsesgrændsen for Premierlieutenanter og Kapitainer, og derom maa Alle være enige, at noget i og for sig Urimeligere end denne Fjorremmelsesgrændse kan man neppe tænke sig. Men Spørgsmaalet er, om Lovforslaget gaar den rette Vej; thi det hæver Fjorremmelsesgrændsen, men flytter Aldersgrændsen ud til henholdsvis 45 og 55 Nar, og det maa derfor undersøges, om man ikke ved at hjælpe paa de Døde, om jeg saa maa sige, kommer til at gjøre de Levende Æret. Det vil af Motiverne ses, at der fandtes den 1ste Februar 18 Kapitainer, som havde passeret Aldersgrændsen; jeg skal ikke beskæftige mig med dem, der i Løbet af Måret ville passere Aldersgrændsen. Hvis man nu giver hine 18 igjen deres tidligere Ret til Fjorremmelse, som det vilde se efter Lovforslaget, vilde derved fremkomme den Ulempe, at de ved Fjorremmelse ville komme til at staa efter Kammerater, der ere yngre, men som have forbigaaet dem, fordi de havde naaet denne Aldersgrændse. Denne Ulempe er dog mindre, og man vil nok komme ud derved. Men der er andet Hensyn. Den Kapitain, der for Diebliffet staar i Hæren og har naaet en Alder af 52 Nar, har ikke havt nogen som helst Grund til at vente, at der vilde komme en Forandring, som gav ham Fjorremmelsesret, hvormod den, der staar i Hæren og ikke har naaet en Alder af 52 Nar, har efter hele den Udvikling, som Fjorremmelsesretsen har taget hos os, været i Stand til at anstille en Sandsynlighedsberegning, som dog altid har Noget paa sig, om hvorvidt man overhovedet kan anse det for muligt, at han vil opnaa at blive forfremmet eller ikke. Ved nu at vedtage denne Lov kuldaster man fuldstændig denne Beregning, og det forekommer mig, at man ved saaledes at være human mod dem, der ere fødne for Aldersgrændsen, ikke er jui for at blive inhuman mod dem, der endnu ikke ere fødne for denne Grændse. Men kan der da slet ikke gjøres Noget for de Officerer, der ere fødne for Aldersgrændsen, og have vi Raad til at lade Mænd, hvorblandt der findes Enkelte, hvoraf enhver Hærs vilde være stolt, forlade Hærens Rækker? Jeg tror det ikke, og derfor vilde jeg anse det for ønskeligt, at man satte Aldersgrændsen for